

Ανάσταση η διάλυση της Μοναξιάς (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Κυριακή του Παραλύτου και τα πάντα ακόμα εξυμνούν ότι «Χριστός Ανέστη». Από το Πάσχα και μετά οι ευαγγελικές περικοπές είναι παρμένες από τον ευαγγελιστή Ιωάννη, τον ευαγγελιστή που έζησε από κοντά τα όσα προετοίμασαν το καινούργιο Χριστιανικό Πάσχα που εορτάζουμε έως την σήμερα. Έτσι και η σημερινή ευαγγελική περικοπή, παρμένη από τον επιστήθιο μαθητή του Χριστού, μας ομιλεί για έναν καταταλαιπωρημένο άνθρωπο που ζητούσε πραγματικά την Ανάσταση της Ζωής του, αλλά από κάπου αλλού και που τελικά του το έδωσε ο Χριστός, η πηγή της ζωής.

Τριάντα οχτώ ολόκληρα χρόνια ήταν Παράλυτος και ανίκανος να χαρεί την οδοιπορεία της ζωής. Εγκλωβισμένος και Καθηλωμένος μη μπορώντας να περπατήσει. Στα Ιεροσόλυμα δε, υπήρχε μια λίμνη, στην οποία κατά θαυμαστό τρόπο έβρισκαν πολλοί ασθενείς την γιατρεία τους. Ειδικότερα, ένας άγγελος, όπως αναφέρει το κείμενο, κατέβαινε και τάραζε τα νερά και ο πρώτος που έμπαινε μέσα θεραπευόταν. Γι' αυτό και την σωτήρια αυτή λίμνη την περικύκλωναν πάρα πολλοί που διεκδικούσαν την Υγεία τους. Αυτό το ανεκτίμητο

δώρο της ζωής που το ποθεί ο κάθε ταλαιπωρημένος ασθενής.

Σ' αυτή λοιπόν την λίμνη πήραν και τον Παράλυτο του ευαγγελίου ο οποίος όμως δεν μπορεί λόγω και της φύσης του προβλήματός του, να μπει εύκολα μέσα στα θαυματουργά ύδατα. Είναι εκεί και περιμένει μια ευκαιρία, μια βοήθεια, ένα σπλαχνικό Σαμαρείτη που να τον σπρώξει προς την απόκτηση της υγείας του. Δυστυχώς όμως «είς μάτην» καθώς πάντα κάποιος άλλος τον προλαμβάνει. Κανείς δεν βλέπει το πρόβλημά του, αφού όλοι προσπαθούν για το προσωπικό τους όφελος και μόνο, χωρίς να τους ενδιαφέρει ο διπλανός. Εκεί λοιπόν που προτάσσεται το προσωπικό όφελος καταφθάνει ο δίκαιος Ιησούς που μισεί την αδιαφορία προς το πρόβλημα του κάθε ανίκανου ανθρώπου. Η πηγή της ευσπλαχνίας έρχεται να σπλαχνιστεί τον αδικημένο παράλυτο που κανείς δεν ενδιαφέρθηκε γι' αυτόν.

Ο Χριστός λοιπόν βλέποντας το πόνο και την καρτερία του παραλύτου, τον πλησιάζει και τον ερωτά, εκείνο που κάθε άρρωστος επιθυμεί να ακούσει από τον θαυματουργό γιατρό του, «Θέλεις υγιής γενέσθαι;». Και η απάντηση άκρως συγκινητική και ταπεινή. Ο Παράλυτος απαντά με λεπτότητα, με ευγένεια, ως να μην απαιτά την θεραπεία του. Και αντί να πει ο καημένος ότι όντως ποθεί την αποκατάσταση της υγείας του, απαντά στον Χριστό με διακριτικότητα ότι «άνθρωπον ουκ έχει» ούτως ώστε όταν ταραχθεί το νερό να τον βάλει μέσα. Η στάση του παραλύτου φανερώνει έναν ασθενή που αντί να γογγύζει περιμένει με καρτερία την ευαισθητοποίηση κάποιου διπλανού συνανθρώπου του. Δυστυχώς όμως οι διπλανοί του δεν διακατέχονταν από την ευγένειά του αλλά αντιθέτως

ήταν σκληρά Εγωκεντρικοί και Εγωιστές. Εκεί λοιπόν που ανέμενε την «παρά των ανθρώπων» βοήθεια έρχεται απροσδόκητα η θεία βοήθεια του Χριστού, που μόνο με ένα απλό λόγο τον θεράπευσε.

Έτσι ο παράλυτος «Ανέστη», σηκώθηκε και περπάτησε χωρίς να χρειαστεί να μπει στα ύδατα της προβατικής κολυμβήθρας της Βηθεσδάς. Από την άλλη όμως η θαυματουργία του Ιησού έναντι του παραλύτου φέρνει αντιδράσεις μιας άλλης μερίδας λαού που διακατέχεται από «πνευματική παραλυσία». Οι Ιουδαίοι βλέποντας το θαύμα που πραγματοποιείται ημέρα Σάββατο στρέφουν τα πειρά εναντίον του Χριστού, προασπιζόμενοι το Νόμο. Αντί δηλαδή να χαρούν με την αποκατάσταση της υγείας του διπλανού τους, ξεκινούν τους φαρισαϊσμούς και τις υποκρισίες. Και εκεί που πρέπει να ευαισθητοποιηθούν και να εξανθρωπιστούν βάζοντας τα με τον εγωκεντρισμό τους, τα βάζουν με τον εύπλαχνο Θεό. Η πνευματική τους κατάσταση είναι παραλελυμένη, είναι απομονωμένη στα όρια μόνο του Τύπου και του Νόμου και γι' αυτό δεν μπορούν να κατανοήσουν αυτόν που είναι πάνω από κάθε Νόμο και κάθε τύπο.

Κι όλα αυτά, πώς συνδέονται με την Αναστάσιμη περίοδο που διανύουμε; Οι προηγούμενες Κυριακές ήταν άκρως συνυφασμένες με το μήνυμα της Ανάστασης. Η πιο πάνω περικοπή πώς συνδέεται; Κι όμως συνδέεται! μας δίνει το πραγματικό μήνυμα της Ανάστασης. Η παραλυσία, αν λάβουμε υπόψη τους αντιδρούντες Ιουδαίους, δεν παραμένει μόνο βιολογική ασθένεια, αλλά γίνεται πνευματική

ασθένεια. Αποτελεί πραγματικά μεγάλη πνευματική βλάβη, η αποξένωση και η αδιαφορία για το πρόβλημα του διπλανού μας. Ο Εγωισμός μας ξεπερνά κάθε όριο, και γίνεται σκληρός και απάνθρωπος όταν μοναδικό μας μέλημα γίνεται το Εγώ μας και τα δικά μας προβλήματα από τη στιγμή που γύρω μας πεθαίνουν άνθρωποι από Μοναξιά. Η Μοναξιά, το να μην έχεις άνθρωπο, παρηγοριά στο πόνο και τη θλίψη σου είναι ίσως η μεγαλύτερη μορφή φτώχειας, που σε ψυχοπλακώνει θανατικά.

Γι' αυτό και η Ανάσταση βρίσκει το πραγματικό της νόημα στο διπλανό. Στη συμφιλίωση και στην ένωση των πάντων. Στην αδιαφορία για το Εγώ μας και στον πραγματικό ενδιαφέρον για τον κάθε πονεμένο αδερφό. Εξάλλου η Ανάσταση μας καλεί να χωρέσουμε μέσα μας τον αδερφό μας. Αυτό είναι το ιδίωμά της· το «αλλήλους περιπτυξώμεθα» και το «συγγχωρήσωμεν πάντα τη Αναστάσει» ώστε να μην μένουν περιθώρια μοναξιάς και απελπισίας. Όστε να μην μένει κάποιος που να ομολογεί στη ζωή του ότι «άνθρωπον ουκ έχω». Αν υπάρχουν τέτοιες περιπτώσεις σημαίνει πως δεν βιώνουμε την Ανάσταση στο βαθμό που της πρέπει κι αυτός ας γίνει ο σκοπός της ζωής μας.